

Негова-та юнашка снага стана сега по прилична. и по страшна.

Василь като изчисти хубавѣ пишовы-тѣ, напълны ги добрѣ, и добрѣ, послѣ зѣ та раздѣли барута и куршумы-тѣ на двама въ чанты-тѣ и единж-тж припаса той на себѣ си, а другж-тж даде Петру.

Всичко бѣше вече готово. Двама-та силно воуржжени храбри юнацы стоятъ сега умълчени накракы, като да мислятъ що има още. Василь, подпрянь съ единж си ржкж на дължж-тж пушкж, глѣдаше на вѣнъ время-то. Петръ туку си мѣстеше ножа и пишовы-тѣ на дибелый опжсъ. О! кой можеше позна нынѣ, че подъ тыя богаты дрехы ся крыять просты селскы лица? Сама-та сѣдба сѣкашь ги е родила и отрѣдила само за това. Петръ, натъкменъ вече, исправи мжжкж си снагж и, като че свърши сичко, извика:

— Е, брате Василе, время е вече да вървимъ.

— Дядо Димо, попыта Василь, мѣсяца, струвами ся, скоро нѣма да изгрѣй.

— О! не бойте ся, сынко отговори старецъ-тѣ, той зайде наедно съ слѣнце-то, и късно ще ся покаже.

— Кога е така излазай, Петре додѣ е по